

Arrest

nr. 289 871 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminalaan 35 / b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. ZAGNOUN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2020 dient de verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 261 570 van 4 oktober 2021 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de verzoekster niet als vluchteling wordt erkend en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 2 december 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : S. (...)

voornaam : L. (...)

geboortedatum : (...).1989

geboorteplaats : A. (...)

nationaliteit : Armenië

+ 2 kinderen:

M., A. (...) (0) xxx

M., H. (...) (0) xxx

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/01/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 04/10/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds

Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde dat haar schoonbroer in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Het gezin diende een aanvraag in, die op 27/10/2022 negatief werd afgesloten. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.10.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Na het sluiten der debatten, op 26 april 2023, heeft de raadsvrouw (*dominus litis*) van de verzoekster via Jbox aan de Raad een schrijven overgemaakt. Hierin brengt zij een aantal zaken naar voor die de advocaat, die ter terechtzitting van 24 april 2022 was verschenen, "vergat" toe te lichten in antwoord op de exceptie van niet-ontvankelijkheid die toen ambtshalve werd opgeworpen.

Dit schrijven dateert dus van na de terechtzitting waarop het debat werd gesloten. Door het sluiten van het debat wordt een einde gemaakt aan de behandeling van de zaak door de partijen. Dat houdt in dat stukken, zoals het schrijven van 26 april 2023, die na de sluiting van het debat worden ingediend, ambtshalve uit het debat worden geweerd.

De verzoekende partij vraagt overigens niet de heropening van het debat op grond van dit schrijven. Evenmin is er reden om het debat op grond hiervan ambtshalve te heropenen. Het betrokken schrijven laat zich immers begrijpen als een poging van de *dominus litis* om de gezegden van de advocaat, die door haar naar de terechtzitting was gestuurd om te verschijnen in de voorliggende zaak en die verklaarde zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad, ongedaan te maken en te vervangen door een inhoudelijke repliek. De kwestie van de kennisgeving van de bestreden akte en de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep betreft bovendien een gegeven dat reeds kenbaar was en ook diende te zijn door de advocaat die de verzoekster ter terechtzitting vertegenwoordigde.

Het schrijven van 26 april 2023 wordt derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd (*cf.* RvS 18 april 2023, nr. 256.288).

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat het voorliggende beroep niet-ontvankelijk is wegens de laattijdigheid ervan.

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De beroepstermijn, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Artikel 39/57, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° (...);

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° (...);

4° (...).

(...)”

Artikel 51/2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen.

Zo hij geen woonplaats heeft gekozen wordt de verzoeker geacht woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De vreemdeling die aan de grens een verzoek om internationale bescherming indient zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, wordt geacht woonplaats te hebben gekozen op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze

De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 20 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, waarbij zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 26. Op deze door de verzoekster gehandtekeningde bijlage 26 wordt onder meer het volgende vermeld:

“(…)

Verblijvende te (...)

die in het kader van deze procedure woonplaats kiest te

Ursulinenstraat 75, 9000 GENT

(…)

De voornoemde wordt er van in kennis gesteld dat:

- De oproepingen, de aanvragen om inlichtingen en de beslissingen rechtsgeldig zullen verstuurd worden naar de woonplaats die hij (zij) hierboven heeft gekozen;*
- In geval van het ontbreken van keuze van woonplaats: (...).”*

Op 26 juni 2020 wordt de verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hier verklaart zij nogmaals woonplaats in België te kiezen op het adres van een stedelijk opvanginitiatief voor asielzoekers te Gent: *“Ursulinenstraat 75, 9000 GENT”*.

Op 2 december 2022 wordt ten aanzien van de verzoekster de thans bestreden beslissing genomen. Deze beslissing wordt per aangetekend schrijven van 5 december 2022 naar de verzoekster verzonden op het bovenvermelde adres te Gent.

Het administratief dossier bevat echter geen enkel stuk waaruit kan blijken dat de verzoekster sinds 26 juni 2020 en tot op de dag van de verzending van de bestreden beslissing met de aangetekende brief van 5 december 2022, een wijziging van de gekozen woonplaats zou hebben overgemaakt op de wijze, zoals voorgeschreven door artikel 51/2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De wettelijke bepalingen zijn nochtans duidelijk. Bovendien werd de verzoekster in de bijlage 26 van 20 februari 2020 uitdrukkelijk gewezen op haar verplichting om elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending door te geven.

Ter terechtzitting wordt er ambtshalve op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht met een aangetekend schrijven van 5 december 2022 op het adres te 9000 GENT, Ursulinenstraat 75. Dit is de gekozen woonplaats naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming dat de verzoekster heeft ingediend. Tevens wordt aangegeven dat uit artikel 39/57, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beroepstermijn begint te lopen op de derde werkdag na verzending van het aangetekend schrijven, waardoor in dit geval 6 januari 2023 de laatste nuttige dag was voor het indienen van een beroep, terwijl het huidige beroep werd ingediend op 9 januari 2023. Aan de advocaat van de verzoekster wordt derhalve meegedeeld dat het beroep laattijdig voorkomt, waarna ter terechtzitting gevraagd wordt naar zijn standpunt hieromtrent.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoekster dat hij pas op 4 januari 2023 op de hoogte werd gebracht van de bestreden beslissing en hij er daarom van uitging dat het beroep tijdig was. Hij gedraagt zich omtrent de ter terechtzitting opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* naar de wijsheid van de Raad.

In het verzoekschrift wordt onder de hoofding *“aangaande de ontvankelijkheid van het beroep (...) ratione temporis”* het volgende gesteld:

“Gezien het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis gebracht werden op dd. 04.01.2023 en artikel 39/2, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, na de kennisgeving een beroepstermijn van 30 dagen voorziet, kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd. Het verzoekschrift werd immers aangetekend verstuurd op 09.01.2023 wat betreft de tijdigheid van het beroep uiteengezet dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 4 januari 2023 en het verzoekschrift ingediend op 9 januari 2023 bijgevolg tijdig is.”

Uit de stukken die de verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, blijkt echter niet dat de bestreden beslissing haar op 4 januari 2023 ter kennis werd gebracht. Bovendien is het niet de latere kennisgeving aan de advocaat van de verzoekster die de termijn doet lopen, maar de aanvankelijke kennisgeving aan de verzoekster zelve op de door haar gekozen woonplaats.

In het administratief dossier bevindt zich een lijst van aangetekende zendingen waaruit blijkt dat de bestreden beslissing op 5 december 2022 werd overhandigd aan de postdiensten om deze met een aangetekende zending te laten betekenen aan de verzoekster op het adres van woonplaatskeuze (Ursulinenstraat 75, 9000 Gent).

De Raad wijst er in dit kader op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen in toepassing van artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Dit artikel is opgenomen onder Titel II *“Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”*, Hoofdstuk II. *“Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen”*, Afdeling I. *“De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus”*. Het gaat dan ook om aanvullende en afwijkende bepalingen voor vreemdelingen

die een verzoek om internationale bescherming indienen in België, zoals de verzoekster. Dat tevens toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is een verplichting die in artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet is opgenomen. Dit neemt dan ook niet weg dat het thans bestreden bevel nog steeds valt onder de specifieke bepalingen betreffende de vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Het kwam de verzoekster, conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, derhalve toe om woonplaatskeuze te bepalen in België en om elke wijziging van haar woonplaatskeuze per aangetekend schrijven over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris.

De gekozen woonplaats is niet meer dan het administratief adres waarnaar, in het kader van de asielprocedure, elke oproeping en kennisgeving van een beslissing rechtsgeldig kan worden verzonden. Het is de verzoekster zelf die aangeeft waar zij haar correspondentie wil ontvangen. Dit kan haar verblijfplaats zijn of een ander adres naar keuze. De verzoekster kan dit administratief adres wijzigen maar zij dient dit kenbaar te maken op de in artikel 51/2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet vermelde wijze. Het is dus de verzoekster zelf die ervoor verantwoordelijk is om de bevoegde diensten in kennis te stellen van het juiste adres (de “gekozen woonplaats”) waarop zij de “beslissingen”, zoals bedoeld in artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, zal ontvangen.

In casu heeft de verzoekster in haar bijlage 26 duidelijk kenbaar gemaakt dat zij woonplaats kiest op het adres “Ursulinenstraat 75, 9000 Gent” en het blijkt niet dat de verzoekster voorafgaand aan de kennisgeving van de bestreden beslissing, op de wijze zoals voorzien in artikel 51/2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, een wijziging van woonplaatskeuze heeft overgemaakt. Aldus heeft de verweerder de thans bestreden beslissing wel degelijk aangetekend verzonden naar de door de verzoekster gekozen woonplaats.

De artikelen 51/2, vijfde lid en 62, § 3, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepalen uitdrukkelijk dat elke kennisgeving rechtsgeldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene wordt verstuurd met een ter post aangetekende brief, hetgeen te dezen dus is gebeurd met een aangetekende brief van 5 december 2022. Ook in artikel 62, § 3, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk bepaald dat elke kennisgeving op de verblijfsplaats of, in voorkomend geval (*quod in casu*), de gekozen woonplaats rechtsgeldig wordt gedaan indien zij gebeurt met een aangetekende brief. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om uit te pluizen wat het daadwerkelijke verblijfsadres is van de verzoekster. In die zin is de bij het verzoekschrift en bij het administratief dossier gevoegde loutere verklaring van F. V., medewerker van de stad Gent, dat het aangetekend schrijven nooit door de verzoekster, noch door een van de medewerkers die kantoor hebben in de Ursulinenstraat 75 te Gent werd ontvangen, niet dienstig.

Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn bijgevolg te lopen met ingang van 8 december 2022 en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve 6 januari 2023. Gelet op de vaststelling dat het beroep pas werd overgemaakt met een aangetekende brief van 9 januari 2023, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, is het beroep laattijdig.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekster op rechtsgeldige wijze werd ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 5 december 2022. Een tegenbewijs, zoals bedoeld in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, wordt niet geleverd. De verzoekster toont evenmin enige situatie van overmacht aan.

Het verzoekschrift dat werd verzonden met een aangetekende brief van 9 januari 2023 is dan ook buiten de wettelijke beroepstermijn van dertig dagen (*cf.* artikel 39/57, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet) ingediend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is *ratione temporis*. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE